

Werk aan andere veehouderij

Laten we in Nederland niet met verboden ons eigen straatje en geweten schoonvegen

Aalt Dijkhuizen

Tegenstanders van de 'intensieve' veehouderij roepen in discussies al snel om een flinke krimp, of zelfs een algeheel verbod. Sommige politieke partijen hebben dit expliciet in hun programma staan. Het meest vergaande besluit tot nu toe betreft de nertsenfokkerij, die als bedrijfstak afgelopen jaar door de Tweede Kamer is verboden. Een krachtdadig besluit ten faveur van dierenwelzijn, maar leidt dit ook tot het gewenste resultaat?

Natuurlijk, het veegt het straatje in Nederland schoon, maar daar schiet de nerts niets mee op. De vraag naar bont gaat immers gewoon door, en neemt met name onder jongeren zelf toe. Om daarin te voorzien, moet het product van elders komen. Van Polen en China om maar eens twee belangrijke productielanden te noemen. Maar wie daar de intensieve veehouderij wel eens bekeken heeft, weet één ding zeker: het dierenwelzijn ligt er ver beneden 'Amsterdams peil', heel ver.

Het Kamerbesluit, hoe zorgvuldig ook genomen, leidt niet tot een zorgvuldig(er) veehouderij. Het heeft ook veel verliezers: de Nederlandse nertsenfokker, de Nederlandse economie en niet in de laatste plaats de nerts. Hoe goed ook bedoeld, die kant moeten we dus niet op voor een betere toekomst.

Het ligt voor de hand dat we ons laten leiden door de markt. Anders dan de kiezer, stemt de consument via aankopen immers elke dag. Weliswaar fors beïnvloed door reclame, aanbiedingen en

campagnes, maar wel duidelijk. Toch is ook dat niet de oplossing. Als de consument niet weet wat er allemaal gebeurt, laat staan hoe het anders kan, komen we niet echt verder. De auto was er ook nooit gekomen, als we alleen maar vraaggedreven hadden gewerkt.

Bij vraag en aanbod is altijd sprake van een wisselwerking, van een wederzijdse beïnvloeding. Dus is het zaak, dat we met de kennis die we hebben of kunnen genereren, laten zien wat er kan en waar relevant uitproberen in de markt. De recente introductie van het zogenaamde tussensegment bij varkensvlees, van dieren die comfortabeler gehuisvest waren, is daarvan een heel mooi voorbeeld.

Zoiets is niet meteen een revolutionaire stap die maar weinig consumenten willen nemen, maar door aan te sluiten bij haalbare wensen van een grote groep consumenten is het wel een duidelijke stap voorwaarts naar een betere toekomst voor het welzijn van het varken en de positie van de producent. En als het echt aanslaat is het ook een prachtige basis om onze internationale positie verder te versterken, en daarmee de Nederlandse economie. Misschien wordt voor het gevoel van de critici het eigen straatje hierdoor minder schoon dan bij een forse krimp of een totaal sectorverbod,

Het dierenwelzijn ligt in productielanden als China of Polen ver onder 'Amsterdams peil'; heel ver zelfs

maar het leidt wel tot een grote vooruitgang en we verplaatsen in ieder geval niet het probleem. Kortom, dit biedt perspectief.

Om meer van die stappen te kunnen zetten, is het gewenst beter zicht te krijgen op wat er allemaal moet en kan om de gangbare veehouderij een gerespecteerde toekomst te bieden. Daarom bracht Wageningen UR recent een essaybundel uit die laat zien dat het daarbij om heel veel zaken gaat. En ook dat er niet één oplossing is. Zo zit de werkelijkheid nu eenmaal in elkaar. Er is geen simpel spoorboekje, dat wijst naar de plaats van bestemming. We willen de discussie verrijken en er toe bijdragen dat we niet in te eenvoudige en eenzijdige besluiten als krimp of verbod van de moderne veehouderij vluchten.

Wageningen UR draagt zo, hoe beperkt misschien ook, haar steentje bij als onderdeel van de 'gouden driehoek' van overheid, bedrijfsleven en kennisinstellingen. Een gouden driehoek, die Nederland in de agrifoodsector zo'n vooraanstaande positie heeft gegeven. Met voor ieder daarin een eigen rol: de overheid om de juiste maatschappelijke randvoorwaarden te definiëren, de kenniswereld om nieuwe mogelijkheden te initiëren en het bedrijfsleven om de kansen in de markt te realiseren. En dat alles in nauw onderling afstemming. Vooral dit laatste heeft Nederland hier de voorsprong gegeven en groot gemaakt. Laten we met elkaar zorgen die positie te handhaven en uit te bouwen.

Dit sluit naadloos bij de recente Bedrijfslevenbrief van minister Verhagen van Economie, Land-

bouw & Innovatie. Het is ook belangrijk nu er met de groei van de wereldbevolking en de toename van de welvaart alleen maar meer voedsel moet worden geproduceerd en juist de vraag naar dierlijke producten sterk stijgt. Een recente internationale conferentie in Den Haag over voedselzekerheid, met ruim zestig landbouwministers, maakt duidelijk hoe belangrijk het is dat we de voedselproductie verantwoord weten uit te bouwen.

Wageningen UR heeft wat kennis en onderzoeksmogelijkheden betreft de wijsheid zeker niet alleen in pacht. Daarom zijn onze onderzoekers elk voor zich zeer actief in internationale netwerken en participeren we als organisatie in allerlei nationale en internationale samenwerkingsverbanden. Recent creëren we een prachtig verband met vooraanstaande collega-kennisinstellingen in de belangrijkste voedselproducerende landen: CAAS in China, Embrapa in Brazilië, University of California in Davis, het Franse INRA en Massey University in Nieuw-Zeeland. Een coalitie waarmee we krachten kunnen bundelen en nieuwe mogelijkheden voor onderzoek en innovatie hopen aan te boren.

We staan voor complexe vragen die internationaal van aard zijn. Willen we daadwerkelijk een betere toekomst realiseren voor mens en dier, dan moeten we er samen tegenaan en niet alleen ons eigen straatje schoonvegen. Wageningen UR zet daar graag op in.

Dr. Aalt A. Dijkhuizen is voorzitter van de Raad van Bestuur van Wageningen UR.